

Čís. 10204.

Pro rozepři, již se zaměstnanec domáhá na zaměstnavateli zaplacení na základě mimosoudního smíru ujednaného před živnostenským soudem, jest příslušným řádný soud.

Neshoda stran o tom, zda se smír týká všech sporných nároků či jen některých z nich, činí smír neplatným a to ohledně částky, jež byla jen číselným výsledkem celkové dohody.

(Rozh. ze dne 3. října 1930, Rv II 814/29.)

Žalobce, zaměstnanec, domáhal se na žalovaném, zaměstnavateli, zaplacení 2.100 Kč, jež se prý žalobci zavázal žalovaný zaplatiti smírem před živnostenským soudem. Procesní soud přvé stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání, provádějíc dovolací důvod zmatečnosti (§ 503 čís. 1 a § 477 čís. 3 c. ř. s.), mylně doličuje, že prý žalobce uplatňuje nárok z poměru pracovního jako nárok ze mzdy za hodiny přes čas, tedy z pracovního poměru živnostenského, pro nějž však jest prý výlučně příslušný živnostenský soud podle zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. Než tomu není tak, poněvadž žalobce opírá žalobní nárok o jiný právní důvod, o mimosoudní dohodu se žalovanou firmou a z tohoto smíru žaluje, domáhaje se zaplacení smírem dohodnutých 2.100 Kč, které mu žalovaná firma odpírá pro neplatnost smíru. Spory této právní povahy jsou však příslušnými rozhodovati řádné soudy a výtky zmatečnosti, opírající se o ustanovení § 477 čís. 3 c. ř. s., není opodstatněna.

Dovolání jest však přisvědčiti, pokud napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Mimosoudní smír stran o sporných mezi nimi nárocích jest smlouvou, k jejíž právní závaznosti bylo třeba srovnalé vůle stran (§§ 861, 869 obč. zák.). Projevy vůle stran musí býti určité a srozumitelné, má-li platně smlouva vzniknouti. Mylným jest názor odvolacího soudu, že stačilo k platnosti smlouvy, že se strany dohodly na určité částce 2.100 Kč, kterou má žalovaná strana žalobci zaplatiti, a že prý postačí, že tu byla dohoda o závazku žalované straný — neboť odvolací soud přezírá právní důvod závazku, na němž bylo právě vyplacení 2.100 Kč závislým. Podle skutkových zjištění prvního soudu, jež v odvolacím řízení nebyla změněna, měl zástupce žalované firmy úmysl při ujednání mimosoudního smíru ze dne 24. ledna 1928 vyrovnati veškeré žalobcovy nároky proti žalované firmě ve smyslu dopisu ze dne 22. prosince 1927, jehož se též žalobce při jednání dovolával, úhrnnou částkou, která z původně nabídnutých 1.500 Kč byla při konečné dohodě zvýšena na 2.100 Kč, a bylo zjištěno

ze svědecké výpovědi Dr. Heřmana F-a, že se i o nároku z automobilového úrazu při jednání mluvilo. Naproti tomu zjistil též prvý soud přísežným seznáním žalobce jako strana slyšeného, že smírem mínil vyrovnati jen nárok, jenž byl předmětem řízení u živnostenského soudu, nikoli též nárok z automobilového úrazu. Tyto zjištěné vady v projevu vůle stran však způsobily, že vůbec nedošlo ke srovnalé vůli stran o podstatných okolnostech a předpokladech, které měly býti podle úmyslu stran právě smírem upraveny. Ujednání však pro tyto nedostatky nestalo se právně platným (§ 1385 obč. zák.) ani o částce 2.100 Kč, jež byla jen číselným výsledkem celkové dohody a na její platnosti závislým.

Čís. 10205.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Žalobu o nepřípustnost exekuce vyklizením, vedené spoluvlastníky domu, nemůže dlužník opíratí o prohlášení jednoho ze spoluvlastníků po vzniku exekučního titulu, že on nepovede exekuci vyklizením bytu.

(Rozh. ze dne 4. října 1930, Rv I 67/30).

Žaloba dlužníka o nepřípustnost exekuce vyklizením byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žaloba podle § 35 ex. ř. jest opřena o tvrzení, že spoluvlastnice domu prohlásila po vzniku exekučního titulu na vyklizení bytu, jež si vymohli oba spoluvlastníci domu, k žalobcovu právnímu zástupci, že ona proti žalobci exekuci vyklizením nepovede a ani útraty nebude chtít, čímž prý nastala skutečnost nárok zrušující nebo zastavující, že si však přes to se svým manželem (druhým žalovaným) vymohla povolení exekuce vyklizením bytu a mobilární exekuce k vydobytí útrat. Dovolatel v podstatě uvádí v dovolacím spisu: není-li mezi spoluvlastníky souhlasu o vedení exekuce, nemůže býti vedena. Na to by mu bylo lze týmž právem odvětit: není-li mezi spoluvlastníky souhlasu o vyloučení exekuce, nemůže býti vyloučena. I kdyby bylo žalobcovo tvrzení o prohlášení spoluvlastnice pravdivé (což odvolací soud nezjišťoval), nic by to žalobci neprospělo, protože judikátní nárok na vyklizení bytu přísluší také druhému spoluvlastníku domu, o němž žalobce žádné skutečnosti podle § 35 ex. ř. netvrdí a jenž žádného prohlášení neučinil, ani prohlášení své manželky neschválil, ani ji k němu nezmocnil. Jeho nárok zůstal tedy nedotčen tvrzeným prohlášením manželčiným, která by mohla svým podílem volně nakládati jen bez újmy práv druhého spoluvlastníka (§ 829 obč. zák.) a která bez svolení tohoto ve společné věci nic měniti nesmí (§ 828 obč. zák.). Protože žalující nájemník nemůže užívati jen ideální polovice bytu, musí celý byt vykliditi, an nárok druhého spoluvlastníka nebyl ani zrušen ani zastaven. V tom směru jest právní posouzení odvola-